

befalinger om en bæredygtig udvikling. Ud fra såvel en økologisk som en samfundsøkonomisk betragtning skønnes det nødvendigt at anlægge en sådan helhedsvurdering, som også må indeholde et tidsperspektiv, der giver plads for andet og mere end kortsigtede og midlertidige løsninger på miljøproblemerne.

Princippet om renere teknologi, der sigter på at begrænse unødige ressourceanvendelse og spild gennem en forebyggende indsats, står ikke i modsætning til rensningsforanstaltninger. Rensningsløsninger er – og vil fortsat i væsentligt omfang være – nødvendige elementer i miljøbeskyttelsesarbejdet. Men princippet udtrykker nødvendigheden af en prioritering ud fra en økologisk og samfundsøkonomisk helhedsbetragtning.

Miljøbeskyttelse og samfundsøkonomi må nødvendigvis ses i sammenhæng, som det også er sket i forbindelse med miljøministerens redegørelse om mål og midler i miljøpolitikken. Det er imidlertid vigtigt at understrege, at samfundsøkonomi ikke uden videre kan sættes lig med virksomhedsøkonomi i snæver forstand. En række dispositioner, som træffes af den enkelte virksomhed – eller af den enkelte forbruger – har afledede konsekvenser i form af omkostninger til oprydning, destruktion og rensning, som ikke uden videre er synlige eller mærkbare for den enkelte virksomhed – eller forbruger. Denne »fællesomkostning« for samfundet må medinddrages i den økonomiske helhedsvurdering. På langt sigt vil også en forringelse af naturgrundlaget kunne sætte skæbnesvangre grænser for såvel livskvaliteten for den enkelte som for de samfundsøkonomiske muligheder.

For den enkelte virksomhed er det af afgørende betydning at kunne overskue virksomhedens aktuelle situation i forhold til de miljøkrav, der stilles, ligesom virksomheden skal have mulighed for at kunne planlægge sine investeringer med størst mulige sikkerhed for, at også fremtidige krav er kendt.

Ydermere må man ved anvendelsen af princippet om renere teknologi nødvendigvis tage hensyn til opretholdelsen af virksomhedernes internationale konkurrenceevne og udviklingsmuligheder ved fastsættelsen af krav efter loven.

Disse overordnede hensyn og principper for lovens administration skal både finde anvendelse ved konkrete afgørelser efter loven, ved fastsættelsen af vejledninger og normer som rammer og retningslinier for myndighedernes praksis og ved fastsættelsen af generelle regler efter loven. Herved sikres en konsekvent, sammenhængende og fremadrettet miljøadministration.

Til § 4

Stk. 1 og 2 svarer til den gældende lov § 3, stk. 1

og 2, og indeholder det såkaldte lokaliseringsprincip, ifølge hvilket en forurener skal placere sin virksomhed mest hensigtsmæssigt.

Stk. 3 indeholder det såkaldte forureningsbegrænsningsprincip, svarende til den gældende lovs § 3, stk. 3. Princippet indebærer, at en forurenende virksomhed skal træffe de nødvendige forureningsbegrænsende foranstaltninger og tilrettelægge driften på en sådan måde, at forureningen begrænses mest muligt. Bestemmelsen uddyber dog princippet i forhold til den gældende bestemmelse ved at slå fast, at princippet både gælder i forhold til den akutte forurening, ressourceanvendelsen og affaldsfrembringelsen.

Bestemmelsen i stk. 4 understreger forurenerebetaler-princippet, idet den fastslår, at den, der forårsager forurening eller skaber risiko for forurening, har pligt til at søge følgerne af forureningen afværget og forebygget og pligt til så vidt muligt at genoprette den hidtidige tilstand. Har forurenere ikke selv mulighed for at foretage de nødvendige foranstaltninger indebærer princippet, at forurenere må afholde de udgifter, som myndighederne i givet fald har betalt for at foretage foranstaltningerne.

Til § 5

Bestemmelsen fastslår den enkeltes ansvar for ressourcebevarelsen og miljøbeskyttelsen. Både ved fremstilling, import og forbrug bør henholdsvis producenterne, importørerne og forbrugerne sikre sig, at varerne og produkterne har den længst mulige levetid, at de lader sig genanvende, og at de i mindst muligt omfang giver anledning til forureningsproblemer ved affaldsbortskaffelsen. Anvendelse af økonomiske, adfærdsregulerende virkemidler vil kunne medvirke til, at et øget antal varer og produkter opfylder de nævnte betingelser.

Til § 6

Det slås fast, at ikke blot miljømyndighederne, men hele den offentlige sektor, skal virke for at gennemføre lovens intentioner. Det bevirker, at offentlige drifts- og anlægsvirksomheder har en særlig forpligtelse til at fremme renere teknologi. De offentlige myndigheder bør være specielt opmærksomme på, at indkøbte varer og produkter opfylder de i § 5 nævnte betingelser og handle i overensstemmelse med bestemmelserne i § 4 og § 5.

Til kapitel 2

Kapitlet indholder ligesom den gældende miljøbeskyttelseslovs kapitel 2 en række bemyndigelser til at